

POSTANOWIENIE

21 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

na posiedzeniu niejawnym 21 maja 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa X. Niestandaryzowanego Funduszu Wierzytelności
Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. (poprzednio X. Niestandaryzowany
Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.)
przeciwko A. K., T. K. i P. spółce jawnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej A. K. i T. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 22 listopada 2023 r., I ACa 2239/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od A. K. i T. K. solidarnie na rzecz X. Niestandaryzowanego Funduszu Wierzytelności Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. 4 050 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Katowicach na rzecz adwokata Ł.B. 2 700 złotych, powiększoną o podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym A. K. i T. K. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pozwani A. K. i T. K. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 22 listopada 2023 r. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania uzasadnili wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) związanego z wykładnią art. 509 k.c. i sprowadzającego się do wyjaśnienia, czy umowa przelewu wierzytelności, w której wierzytelność została oznaczona w sposób nieprecyzyjny, jest bezskuteczna z uwagi na brak *essentialia negotii* tej umowy? Skarżący wskazali także na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), tj. art. 509 k.c., oraz powołali się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 509 k.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanych nie spełnia kryteriów warunkujących przyjęcie jej do rozpoznania. Należy zauważyć, że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparli na przesłankach kasacyjnych z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Powiązali je z wykładnią art. 509 k.c., zarzucając Sądowi drugiej instancji jego błędną wykładnię i w rezultacie nieprawidłowe uznanie, że umowa przelewu wierzytelności

z 19 grudnia 2016 r. jest skuteczna, podczas gdy na skutek błędnego oznaczenia wierzytelności będącej przedmiotem przelewu, umowa ta nie zawierała *essentialia negotii* umowy przelewu wierzytelności.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że skuteczne jest zbycie wierzytelności, nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika (zob. wyroki SN: z 5 listopada 1999 r., III CKN 423/98, OSNC 2000, nr 5, poz. 92; z 16 kwietnia 2009 r., I CSK 487/08; z 24 maja 2012 r., V CSK 219/11, i z 30 września 2025 r., II CSKP 478/23). Trafnie zatem Sąd Apelacyjny uznał, że w oparciu o treść umowy kredytu z 19 kwietnia 2011 r. z jej późniejszymi zmianami oraz okoliczności jej wykonywania, możliwe było ustalenie, że przedmiotem umowy przelewu wierzytelności z 19 grudnia 2016 r. była wierzytelność wynikająca z umowy kredytu z 19 kwietnia 2011 r. Odmienne oznaczenie wierzytelności w umowie przelewu z 19 grudnia 2016 r. i w umowie kredytu z 19 kwietnia 2011, która jest źródłem tej wierzytelności, nie oznacza, że zamiarem i celem stron umowy przelewu, było uczynienie przedmiotem przelewu innej wierzytelności, niż wynikająca z umowy kredytu z 19 kwietnia 2011 r. W szczególności, że z ustalonego stanu faktycznego nie wynika skomplikowany charakter transakcji łączących cedenta z dłużnika. Pozwaną spółkę z bankiem nie łączył inny stosunek zobowiązaniowy, który mógł być przedmiotem przelewu.

Skarżący – wspólnicy pozwanej spółki jawnej – odpowiadają za zobowiązania spółki bez ograniczeń całym swoim majątkiem solidarnie ze spółką (art. 22 § 2 k.s.h.). Sąd *meriti* uwzględnił również w sentencji wyroku prawo skarżących do powoływania się na ograniczenie ich odpowiedzialności do czasu stwierdzenia bezskuteczności egzekucji z majątku spółki (art. 31 § 1 i 2 k.s.h.).

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując również okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10

ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej orzeczono na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Mariusz Łodko

[wr]

[a.ł.]